

Jury rapport ITs Parade Parel 2011

De ITs Parel Parel geeft de gelegenheid aan studenten om zich te presenteren aan het publiek en volwaardig mee te draaien in een professionele context. De prijs bestaat al enkele jaren en blijkt een podium te bieden waar het werk en de makers zich in interactie met publiek kunnen doorontwikkelen. Dit jaar komen drie voorstellingen in aanmerking voor een eigen tent op het festival De Parade.

Gaan - Fleur van den Berg

Met **Gaan** scheppen **Fleur van den Berg** en **Erika Cederqvist** een theatrale wereld rond het zijn en er niet zijn. In hun zoektocht naar een uitweg lijken de twee vrouwen in elkaar te willen verdwijnen. In een weldoordachte voorstelling stapelen ze beeld, taal en fysieke interactie tot een geheel dat de toeschouwer inpakt, verrast en meesleept. Hoewel het thema zijn sombere en zwarte kanten heeft, weten de makers het geheel steeds een lichte toets te geven waardoor het blijft communiceren. Sprekende voorbeelden hiervan zijn de tros kleurrijke ballonnen in een overwegend zwarte vormgeving, de scène die van slaapstand via een oerschreeuw uitmondt in twee monden die elkaar vacuüm zuigen en het moment waarin de één bij de ander letterlijk alle mogelijkheid tot een uitweg onderzoekt. Het spel met tekstprojecties die transformeren van ondertitels tot een dialoog van gedachten zorgt zowel voor verdieping als een prettige vervreemding.

Vertreksvergunning - George Tobal

De voorstelling **Gaan** eindigde met de observatie dat wanneer je één vinger naar de ander wijst je er drie tot jezelf richt. Het is knap dat **George Tobal** in zijn **Vertreksvergunning** nergens directe verwijten maakt en niemand expliciet als schuldige aanwijst. Toch lijkt zijn voorstelling de ultieme wraak op de docent die hem ooit het ROC als studieadvies gaf met de woorden: "jij bent niet van het hoofd." Tobal weet persoonlijk en maatschappelijk engagement tot een confronterende theatervertelling te maken. Zijn voorstelling is een weefwerk van verhalen rond onderwerpen waarvan je denkt ze te kennen uit de krant. Grillig als een dobbelsteen waarvan je niet weet welke kant hij oprolt, ontvouwt hij zijn vertelling zoals het lot ook met zijn leven dobbelde. Hij beheerst de techniek om binnen een authentieke speelstijl met kleine transformaties de personages uit zijn verhaal tot in de kern vorm te geven. Tobal's charme en acteerkwaliteit tillen het geheel op en hij koppelt dat aan vorm en inhoud. Nergens cocquetteert hij met zijn privégeschiedenis. Het mantra uit de voorstelling 'Ik ben er niet' wordt met **Vertreksvergunning** op alle fronten gelogenstraft.

Bobby Baxter - Thomas Dudkiewicz

Bobby Baxter van **Thomas Dudkiewicz** speelt zich af in een Scandinavisch stadje. In een knap en stilistisch goed geschreven verhaal typeert hij het stadje en haar bewoners. Met minimale middelen en een geraffineerde tekstbehandeling, die op het eerste gezicht monotoon lijkt, lokt Dudkiewicz je in zijn verhaal. Wat ogenschijnlijk een lovestory lijkt te zijn transformeert tot een gruwelijke moord. Het personage krijgt lange tijd het voordeel van de twijfel maar verandert gaandeweg tot iemand waar je door gefascineerd blijft maar gelijktijdig zoveel mogelijk afstand van wil nemen. De voorstelling is op alle aspecten als vormgeving, ruimtegebruik, mimiek en taalgebruik consequent uitgewerkt zonder rigide en afstandelijk te worden. Dudkiewicz communiceert met afgewogen bewegingen, kleine typering van personages via accentjes en detaillering en een beheerste mimiek. Mede hierdoor leunt de voorstelling nergens op de anekdote. Dudkiewicz laat zien dat hij heel stijlbewust is en Bobby Baxter maakt nieuwsgierig naar het vierluik waar het een onderdeel van is.

Volgens de jury verdienen deze voorstelling het om, ook na het festival, gezien te worden. Ze koppelen uitvoeringskwaliteit aan inhoud en brengen de toeschouwer in beweging. Tijdens De Parade is er echter maar plaats voor één productie en wij hebben gekozen voor **Vertreksvergunning** van **George Tobal** als winnaar van de ITs Parade Parel 2011.

Annette Embrechts, Marie-Anne Rudolphi, Christiaan Mooij